

— saa synes jeg dog ikke, der kan være mindste Udflugt til, at vi her fra Folketingets Side ville kunne tiltræde et saadant Forslag. Vi leve jo nu fuldt ud i Reformpolitikkens Tid og skulle prøve paa, om det er muligt at komme af Sted med Regering og Landsting og saa noget virkelig gennemført af det, vi ogsaa her i Tinget sætte Pris paa. — Vi ere jo langt fra den Tid, da vi, naar vi ikke syntes om et Forslag, forcastede det ved første Behandling og nægtede det Overgang til anden. Det er ganske rigtigt, som den ærede sidste Taler sagde, at Slutningen paa denne Forhandling bliver, at dette Forslag kommer i Udvalg. Jeg maa da rigtignok for mit Vedkommende sige, at naar jeg stemmer for denne Sags Overgang til anden Behandling og mulig er med til at stemme for at saa et Udvalg nedsat om den, saa maa dette Forslag grundig gøres om, inden vi fra Folketingets Side tage imod det. Kunne vi saa Statsgarantien med og blive enige om saadanne Betryggelser, som Regeringen selvfølgelig i saa Tilfælde vil forlange, saa er Sagen en anden, men jeg undrer mig virkelig over, at vi i dette Ting skulle se et Lovforslag som det, her ligger for os i Dag, der giver saa godt som ingen Ting til Interessenterne, men lutter Indskrænkninger i deres Selvstyre. Det var disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gøre, i alt Fald foreløbig.

B. Bederfen: Da jeg i det væsentligste er enig i, hvad den ærede første Taler udtalte, skal jeg ikke her komme dybere ind paa Sagen, men kun sige, at ogsaa jeg hører til dem, der ere blevne stufede ved at sammenligne det Forslag, vi have sendt over til Landstinget forrige Aar, med det, vi nu have modtaget derfra. Jeg synes virkelig, at Landstinget i den Grad har forandret, hvad Folketinget havde vedtaget, at det noget forundrer mig, at man deroppe har fundet det nødvendigt at gaa saa vidt, som man er gaaet. Man har ikke alene forcastet vor § 3 om Statsgaranti, paa hvilken vi, som bekendt, lagde megen Vægt; men Landstinget har yderligere stærket § 2 til Fordel for de højere Autoriteter og derved yderligere svækket Selvstyreprincippet i Kreditforeningerne. Jeg ser ikke rettere, end at uagtet § 1 tilbyder Kreditforeningerne Fordel og støtter dem paa Punkter, jeg fuldt ud skal anerkende, hvilket jeg ogsaa tillod mig at udtale sidst, da denne Sag var til Behandling her, kan jeg dog ikke se, at det er muligt, at vi af den Grund skulde kunne gaa ind paa, hvad § 2 indeholder. Jeg synes, der er saa meget mindre Grund hertil, som jeg ikke

tror, at man med Hensyn til Styrelsen af Landets Kreditforeninger kan paavise, at der er nogen væsentlig Grund til at gribe saa stærkt ind i disse Foreningers Selvstyre. Det er mig derfor umuligt at gaa ind paa § 2. § 1 tiltaler mig. Der er meget godt i den, men § 2 kan jeg paa ingen Maade tiltræde. Man er, som nævnt, ogsaa i Landstinget gaaet videre med Hensyn til § 2, uagtet man der har forcastet Statsgarantien. Man har søjet et 5te Punkt ind — det vil sige, det er det første Punkt, der er forandret — og man gaar heri saa vidt, at man forbyder Kreditforeningerne at afstedige en Direktør. Jeg tror, at Direktørerne i vore Kreditforeninger ere dygtige og paalidelige Folk, men det er dog mærkeligt, at man vil gaa saa vidt, at man vil forbyde at afstedige dem. Man kunde dog tænke sig Muligheden af saadanne Forhold, at man nødvendigvis maatte have den paagældende Direktør fjernet. Ligeledes forlanges der ogsaa, at Direktørerne skulle vælges paa ubestemt Tid. Jeg stønner ikke, hvad der skulde være til Ginder for at vælge dem paa bestemt Tid; i alt Fald der, hvor jeg er henvist til at arbejde, vælger man Direktøren paa en vis begrænset Tid. Hvorfor skal han vælges paa ubestemt Tid og ikke kunne fjernes, med mindre den højtærede Minister tillader det? Det finder jeg paa ingen Maade rigtigt og forsvareligt. Jeg vil haabe, at Folketinget vil behandle Spørgsmaalet; jeg gaar nærmest ud fra, at det vil ske i et Udvalg. Der er Grund til at tage fat paa denne Sag, der i sig selv er vigtig. Jeg haaber imidlertid, at Folketinget bestemt vil nægte at gaa ind paa § 2. Jeg skal paa dette Stadium ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Statsgaranti — det er jo noget, som vil blive Genstand for nærmere Overvejelse i det Udvalg, der rimeligvis vil blive nedsat — men jeg gentager, at naar der skal lægges en saa stor Myndighed i Indenrigsministerens Haand, som der her tillægges ham i § 2, kan jeg for mit Vedkommende ikke andet end modsætte mig denne Bestemmelse, da den efter min Overbevisning gaar for vidt, og der ingen Grund er til, at man griber ind paa den Maade i disse solide Kreditforeninger, som nu bestaa, og som have virket i saa mange Aar. Da vi tidligere have behandlet denne Sag, skal jeg ikke for Øjeblikket komme nærmere ind paa Enkeltheder. Jeg tror, at jeg har givet tilstrækkelig Anthyndning af, hvorledes jeg ser for mit Vedkommende stiller mig i Sagen. Jeg vil haabe, at vi ogsaa for dette Spørgsmaals Vedkommende virkelig kunne saa en god og